

23-02-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – এই সময়ত তোমালোকে নিৰাকাৰী মত পাই আছা, গীতা শাস্ত্ৰ হৈছে নিৰাকাৰী মতৰ শাস্ত্ৰ, সাকাৰী মতৰ নহয়, এই কথাষাৰ সিদ্ধ কৰা”

প্ৰশ্ন : কোনযাৰ গোপন কথা বৰ যুক্তিৰে সৈতে প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সন্তানেহে বুজাব পাৰে?

উত্তৰ :- এই ব্ৰহ্মাই শ্ৰীকৃষ্ণ হয়গৈ। ব্ৰহ্মাক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হয় শ্ৰীকৃষ্ণক নহয়। নিৰাকাৰ ভগৱানে ব্ৰহ্মামুখৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰে। শ্ৰীকৃষ্ণতো সৰু শিশু। গীতাৰ ভগৱান নিৰাকাৰ পৰমাত্মা। কৃষ্ণৰ আত্মাই পুৰুষাৰ্থ কৰি এই প্ৰালন্ধ পাইছিল। এয়া অতি গূঢ় কথা – যাক কেৱল প্ৰথম শ্ৰেণীৰ সন্তানেহে যুক্তি সহকাৰে বুজাব পাৰে। ২০ নম্বৰ জোৰ দি এই কথা সিদ্ধ কৰা তেতিয়াহে সেৱাত সফলতা হ’ব।

গীত : মোৰ মনৰ দুৱাৰলৈ কোন আহিছে

ওম শান্তি। সন্তানসকলে শুনিলা এই নেত্ৰই জানিব নোৱাৰে, কাক? ভগৱানক। এই নেত্ৰই শ্ৰীকৃষ্ণক জানিব পাৰে। বাকী ভগৱানক জানিব নোৱাৰে। আত্মাই পৰমাত্মাক জানিব পাৰে। আত্মাই মানে যে আমাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰাকাৰ। নিৰাকাৰ হোৱাৰ বাবে, এই নেত্ৰে দেখা পাব নোৱাৰাৰ বাবে ইমান মনত নাথাকে। এই নিৰাকাৰ পিতাই নিৰাকাৰী সন্তানসকলক (আত্মাবোৰক) কয়। তোমালোকে নিৰাকাৰী মত পাইছা। গীতা শাস্ত্ৰই হৈছে নিৰাকাৰী মতৰ। সাকাৰী মতৰ নহয়। গীতা ধৰ্ম শাস্ত্ৰ নহয়নে। যেনেকৈ ইছলাম আদিৰো ধৰ্ম শাস্ত্ৰ আছে। সেইবোৰ ইব্ৰাহিমে উচ্চাৰণ কৰিছিল, বুদ্ধই, খ্ৰাইষ্টে উচ্চাৰণ কৰিছিল। তেওঁলোকৰ চিত্ৰও আছে। গীতা হৈছে সৰ্ব শাস্ত্ৰৰেই শিৰোমণী, ইয়াৰ বাবে মানুহে শ্ৰীকৃষ্ণৰ চিত্ৰ দেখুৱাইছে। পিছে পিতাই বুজাইছে এই কথা ভুল (Wrong)। গীতা মই উচ্চাৰণ কৰিছিলো, মই ৰাজযোগ শিকাইছিলো আৰু স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰিছিলো। মই নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা। তোমালোক সকলো আত্মাৰে পিতা মই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। মোকেই বৃক্ষপতি (বৃহস্পতি) বুলি কয়। শ্ৰীকৃষ্ণক বৃক্ষপতি বুলি কোৱা নহয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাইহে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, ৰচয়িতা। কৃষ্ণক ৰচয়িতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁতো কেৱল দৈৱীগুণসম্পন্ন মানুহ। কৃষ্ণক ভগৱান বুলি কোৱাৰ হেতুকে মানুহে জঁই পৰি যায়। ভগৱান এজনেই। কৃষ্ণক কোনেও সকলোৰে পৰমাত্মা বুলিও ক’ব নোৱাৰে। পিতাই কৈছে – মই ৫ হাজাৰ বছৰ পিছত কল্পৰ সংগমত আহোঁ। মই সমস্ত জগতৰ পিতা হওঁ। মোকেই ধৰ্মপিতা (God Father) বুলি কয়। কৃষ্ণৰ নাম দিয়া বাবে পৰমপিতা পৰমাত্মাক জানিব নোৱাৰে। এইটোৱেই এক বৰ ডাঙৰ ভুল কৰি দিছে। গীতাৰ দ্বাৰা আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ ময়েই স্থাপন কৰিছো। মোক শিৱ বা ৰুদ্ৰ ভগৱান বুলি কোৱা হয় আৰু কোনো সূক্ষ্ম দেৱতা বা মানুহক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ আদিকো পৰমাত্মা বুলি কোৱা নহয়। কোৱা হয় পৰমাত্মা এজন। ভগৱানে কৈছে - ভগৱান আহিছে আৰু আহি ৰাজযোগ শিকাই আছে। পিতাই কৈছে কল্পৰ আগতেও মই তোমালোক সন্তানসকলক কৈছিলো যে দেহী-অভিমানী হোৱা, মোক নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাক ভগৱান বুলি মানি লোৱা। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা সাকাৰী পিতা কিয়নো ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ভগৱানে ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণীসকলক ৰচনা কৰে। শ্ৰীকৃষ্ণ প্ৰজাপিতা নহয়। ভগৱানে কৈছে - মই ব্ৰহ্মা মুখৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ব্ৰাহ্মণীক ৰচনা কৰোঁ। কৃষ্ণই এনেকৈ ক’ব নোৱাৰে। ব্ৰহ্মা ডাঙৰ, কৃষ্ণ সৰু শিশু। ব্ৰহ্মাই কৃষ্ণ হয়। এয়া কিমান গোপন কথা। এয়া বুজিবলৈ বহুত যুক্তিৰ প্ৰয়োজন। প্ৰথম শ্ৰেণীৰ কন্যাইহে বুজাব পাৰিব। পিতাই কৈছে - বহুত ভাল সন্তান অথবা কন্যাসকলেহে সিদ্ধ কৰিব যে গীতাৰ ভগৱান নিৰাকাৰ পৰমাত্মাহে হয়। যিজনে গীতা ৰচনা কৰে, তেৱেঁই সন্তানসকলক ৰাজযোগ শিকাই আৰু স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। নিশ্চয় উচ্চতকৈ উচ্চ পিতায়েহে ৰাজযোগ শিকাব। শ্ৰীকৃষ্ণইতো প্ৰালন্ধ পায়। প্ৰালন্ধ দিয়াজন হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা। কৃষ্ণ হৈছে তেওঁৰ সন্তান। কৃষ্ণৰ আত্মাই পুৰুষাৰ্থ কৰি প্ৰালন্ধ পায়। পুৰুষাৰ্থ

কৰাওঁতাজনক উৰুৱাই দি পুৰুষাৰ্থ কৰি প্ৰালন্ধ পোৱাজনৰ নাম দি গীতাক খণ্ডন কৰি দিছে। এখন গীতাক মিথ্যা কৰাৰ বাবে সকলোৱেই মিথ্যাবাদী হৈ গৈছে, সেয়ে কোৱা হয় মিছা মায়া মিছা কায়া....

সেৱা বৃদ্ধি কৰিবলৈ সন্তানসকলে ২০ নখেৰে জোৰ দিয়া উচিত। গীতা কোনে উচ্চাৰিছে? গীতাৰ দ্বাৰা কোনটো ধৰ্ম কোনে স্থাপন কৰিছিল? এই কথাটোৰেই তোমালোকে ভালদৰে বিজয়ী হ'ব পাৰা। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব পাৰা, কৃষ্ণৰ দ্বাৰা নহয়। সেয়ে এই কথাৰ ওপৰত মেহনত কৰিব লাগে। সকলো শাস্ত্ৰ হৈছে গীতাৰ সন্তান। সেয়ে সন্তানৰ পৰা কেতিয়াও সম্পত্তি পোৱা নাযায়। সম্পত্তি নিশ্চয় পিতাইহে দিব। ককা, খুৰা, মামা, গুৰু আদি কাৰো পৰা সম্পত্তি পোৱা নাযায়। বেহদৰ পিতাৰ পৰাহে বেহদৰ সম্পত্তি পাব পাৰি। এই লিখনি এনেদৰে স্পষ্টকৈ লিখিব লাগে যাতে বুজি পায় যে সঁচাকৈ গীতাক খণ্ডন কৰা হৈছে। গীতাক অপমান কৰিছে, সেয়ে ভাৰত কংগাল হৈ গৈছে। কড়ীতুল্য হৈ গৈছে। এনেকৈ লিখনি লিখা। ভাৰতক স্বৰ্গ বনাওঁতা কোন? স্বৰ্গ ক'ত আছে? কলিযুগৰ পিছত যদি সত্যযুগ হয় তেন্তে তাৰ স্থাপনা নিশ্চয় সংগমতেই হ'ব লাগিব। শিৱ ভগৱানে কৈছে – মই কল্প-কল্পই সংগমত পাৱন দুনিয়া বনাবলৈ আহোঁ। এনেদৰে প্ৰতিপন্ন কৰা যাতে বুজি পায় শিৱ পৰমাত্মাইহে সকলোকে দুখৰ পৰা মুক্ত কৰে, শ্ৰীকৃষ্ণই নহয়। যিয়ে গীতাৰ ভগৱানক বুজি পাব তেৱেঁই আহি ফুল অৰ্পন কৰিব। সকলোৱে নকৰে, যি জনে বুজি পাব তেওঁ ফুল হৈ নিজকে বলি দিব। বাবাক কোনোবাই ফুল দিলে তেতিয়া বাবাই কয় মোক এনে ফুল (সন্তান) লাগে। কাঁইট যদি মোৰ ওপৰত বলি যায় তেন্তে মই তেওঁক ফুল বনাওঁ। ববুলনাথো মোৰেই নাম। ববুলৰ কাঁইটক ফুল বনাওঁতা বুলি মোকেই কয়, শ্ৰীকৃষ্ণতো নিজেই ফুল। সেয়া (সত্যযুগ) হৈছে আল্লাৰ বাগিচা (Garden of Allah), এইয়া হৈছে চয়তানৰ হাবি (Devil Forest)। পিতাই পুনৰ ইয়াকে দৈৱী বাগিচা বনায়। তোমালোকে নতুন দুনিয়াৰ মালিক হোৱা। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পৱিত্ৰ সাম্ৰাজ্য বুলি কোৱা হৈছে। ব্ৰাহ্মণ কুলৰ সাম্ৰাজ্য বুলি নকয়। এয়া হৈছে ব্ৰাহ্মণ কুল। পৰমপিতা পৰমাত্মাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা প্ৰজাৰ ৰচনা কৰে, সেয়েহে এওঁক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা হয়। শিৱবাবা বা শ্ৰীকৃষ্ণক প্ৰজাপিতা বুলি কোৱা নহয়। এয়াতো কৃষ্ণৰ ওপৰত কলংক লগাইছে যে ১৬,১০৮ জনী ৰাণী আছিল। প্ৰকৃততে এয়া প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাই ইমানবোৰ তেওঁৰ পুত্ৰ তথা কন্যাক জন্ম দিছে।

এজন পৰমপিতা পৰমাত্মাই জ্ঞানৰ সাগৰ। পাপৰ শাস্তি ধৰ্মৰাজে দিয়ে। ৰাষ্ট্ৰপতিকো ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ ন্যায়াধীশে শপত খুৱাই। ৰজাই কেতিয়াও শপত খাবলগীয়া নহয় কিয়নো তেখেতক ৰজা বনাইছে ভগৱানে। সেয়া ক্ষন্তেকৰ বাবে। ইয়াততো বাবাই ২১ জন্মৰ বাবে ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। তাত শপত খোৱাৰ কথা নাথাকে। এয়া মনুষ্য সৃষ্টি ৰূপী বৃক্ষ, কোনো জংঘলী বৃক্ষ নহয়। পৰমপিতা পৰমাত্মাক বৃক্ষপতি বুলি কয়। কৃষ্ণই এই বৃক্ষৰ ৰহস্য ক'ব নোৱাৰে, বৃক্ষপতিয়েহে বুজাব পাৰে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ পিতাইহে বনাব, কৃষ্ণই নহয়। মুখ্য ধৰ্ম শাস্ত্ৰ চাৰিখন, বাকী সকলোবোৰ কাল্পনিক-কাহিনী। প্ৰথমতে কোনটো ধৰ্ম স্থাপন হয় আৰু কাৰ দ্বাৰা? স্বৰ্গত আছিল দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, তেনেহ'লে সেয়া নিশ্চয় পিতায়ে ৰচিব। পিতাই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা মুক্তি দিয়ে। কিয়নো বহুত দুখত আছে। ত্ৰাহি-ত্ৰাহি কৰি থাকে। পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ সম্পত্তি ল'ব বিচৰা যদি এতিয়াই লোৱা। সাধাৰণ মানুহে একো সম্পত্তি দিব নোৱাৰে। সন্তানসকলক সৰ্ব প্ৰাপ্তি কৰোৱাজন হৈছে পিতা। বেহদৰ পিতায়েই স্বৰ্গৰ মালিক বনায়। এনেকৈ প্ৰলোভন দিব লাগে। যেনেকৈ চিকাৰীসকলে কাৰোবাৰ দ্বাৰা চিকাৰ কৰালে সকলোবোৰ প্ৰস্তুত কৰি চিকাৰৰ সন্মুখলৈ আনি কেৱল তেওঁৰ দ্বাৰা চিকাৰ কৰায়। ইয়াত মাতৃসকলৰ দ্বাৰা চিকাৰ কৰাব লাগে। পিতাই কৈছে - চিকাৰ মাতৃসকলৰ সন্মুখলৈ আনিব লাগে। মাতৃসকল বহুত আছে। এজনৰ নাম প্ৰখ্যাত হয়। তোমালোক হৈছা শক্তি সেনা। শক্তি সাম্ৰাজ্য কোৱা নহয়। শক্তি সেনাৰ মূখ্য হৈছে জগদম্বা, কালী, সৰস্বতী। বাকী চণ্ডিকা আদি উল্টা নামো বহুতো ৰাখি দিছে। সেইবাবে তোমালোক সন্তানসকলক এই কথা স্পষ্ট কৰিব লাগে যে উচ্চতকৈও উচ্চ ভগৱান, তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা বিষ্ণু শঙ্কৰ। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ পুত্ৰী হৈছে সৰস্বতী। তেওঁকে জ্ঞানৰ দেৱী (Goddess of knowledge) বুলি কোৱা হয়। সেয়ে নিশ্চয় তেওঁৰ সন্তানসকলকো জ্ঞানৰ দেৱী (Goddess of knowledge) বুলি ক'ব। শেষত বিজয় তোমালোকৰে হ'ব। কোনো-কোনোৱে গীতাতকৈ বেদবোৰক বেছি মান দিয়ে। তথাপিও গীতাৰ প্ৰচাৰ বেছি। পিতাই কয় - মই আহোৱে সংগমযুগত। কৃষ্ণৰ চিত্ৰ হৈছে সত্যযুগৰ। পিছত ৮৪ জন্মত ৰূপ সলনি হৈ যায়। জ্ঞানী আত্মা তেতিয়া হ'ব পাৰি যেতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি

আত্মাৰ জ্ঞান দিয়ে। পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁৰ দ্বাৰা তুমি জ্ঞানী আত্মা হোৱা। আন সকলোবোৰ ভক্ত আত্মা। পিতাই কৈছে জ্ঞানী আত্মাই মোৰ প্ৰিয়। গোটেই মহিমা গীতাৰেই। ধ্যান কৰাসকলতকৈ জ্ঞানী শ্ৰেষ্ঠ। ট্ৰান্সক ধ্যান বুলি কয়। ইয়াতে পিতাৰ লগত যোগ লগোৱা হয়। ধ্যানত গ'লে কোনো প্ৰাপ্তি নহয়।

পিতাই কয় মই ৰাজযোগ শিকাইছিলো। কৃষ্ণক এই প্ৰালন্ধ ময়েই দিছিলো। নিশ্চয় আগৰ জন্মত পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল। গোটেই সূৰ্য্যবংশী ৰাজধানীয়ে মোৰ দ্বাৰাই প্ৰালন্ধ পাইছিল। দিলৱাড়া মন্দিৰৰ পাৰ্থক্যও এনেভাবে লিখা যাতে মানুহে পঢ়িলে তৎক্ষণাত বুদ্ধি লাগি যায়। প্ৰ-পত্ৰ (form) পূৰণ কৰাব লাগে যে বেহদৰ পিতা হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, অতি মিঠা, আমাক ৰাজযোগ শিকায়। সেই সত্গুৰুৰ অবিহনে ঘোৰ অন্ধকাৰ। এনেদৰে পিতাৰ মহিমা কৰিলে বুদ্ধিত স্নেহ উপজিব। পিতা সন্মুখলৈ আহি জন্ম দিয়ে, তেতিয়াই স্নেহ উপজে নহয়নে। তোমালোককো জন্ম দিছে সেই বাবেইতো স্নেহ আছে। পিতা বুলি ক'লেই স্বৰ্গলৈ মনত পৰে। বাবাই স্বৰ্গ স্থাপন কৰে। আমি তেওঁৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছো। বিশ্বাস কৰা বা নকৰা। বেহদৰ পিতা সকলোৰে পিতা, তেওঁৰ পৰা নিশ্চয় স্বৰ্গৰ সম্পত্তি পোৱা যায়। কৃষ্ণৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা নাযায়। পিতাই হৈছে নতুন দুনিয়াৰ ৰচয়িতা। সেয়ে নিশ্চয় নতুন দুনিয়াৰ সম্পত্তি দিব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- (1) পিতাৰ প্ৰিয় হ'বলৈ বুদ্ধিত জ্ঞান ধাৰণ কৰি জ্ঞানী আত্মা হ'ব লাগে। পিতাৰ লগত যোগ লগাব লাগে। ধ্যানৰ আশা ৰাখিব নালাগে।
- (2) মাতৃসকলক আগত ৰাখি তেওঁলোকৰ নাম বঢ়াব লাগে। অধিকাৰেৰে গীতাৰ ভগৱানক সিদ্ধ কৰিব লাগে। ২০ নম্বৰ বলেৰে সেৱা বঢ়াব লাগে।

***বৰদান:-** নিজৰ ভৰপূৰ জমাৰ দ্বাৰা সকলোকে শুভভাৱনা-শুভকামনাৰ উপহাৰ (gift) দিয়াজনে মাষ্টাৰ ভাগ্য বিধাতা হোৱা।

তোমালোকে প্ৰত্যেকেই ভাগ্যৰ ৰেখা আঁকোতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান সেয়ে সদায় সোণালী উপহাৰেৰে জমা ভৰপূৰ কৰি ৰাখা। যেতিয়াই কাৰোবাৰ লগ পোৱা প্ৰত্যেকে প্ৰত্যেকক শুভভাৱনা আৰু শুভকামনাৰ উপহাৰ দিয়া। বিশেষতা দিয়া আৰু বিশেষতা লোৱা। গুণ দিয়া আৰু গুণ লোৱা। এনে ঈশ্বৰীয় উপহাৰ সকলোকে দি যোৱা। হয়তো কোনোৱাই কিবা অন্য ভাৱনা বা কামনাকে আহিছে কিন্তু তোমালোকে অৱশ্যেই এই উপহাৰ দিয়া, তেতিয়াই কোৱা হ'ব মাষ্টাৰ ভাগ্য বিধাতা।

***গ্লোগান:-** মেহনত লগতে মহানতা আৰু আত্মিক ভাৱৰ অনুভূতি কৰাটোৱেই শ্ৰেষ্ঠতা।

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য - 15-01-1957

1) "নিজৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য কি?"

পোন প্ৰথমে এইটো জনাটো আৱশ্যক যে নিজৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য কি? তাক ভালদৰে বুদ্ধিত ধাৰণ কৰিলেহে সম্পূৰ্ণকৈ সেই লক্ষ্যত উপনীত হ'ব পাৰি। আমাৰ প্ৰকৃত লক্ষ্য হৈছে - মই আত্মা সেই পৰমাত্মাৰ সন্তান। প্ৰকৃততে আমি কৰ্মাতীত, পিছতহে নিজকে পাহৰাৰ বাবে কৰ্মবন্ধনত আহি গ'লো, এতিয়া আকৌ সেই কথা মনত পৰাত, এই ঈশ্বৰীয় যোগত থকাৰ বাবে নিজে কৰি অহা

বিকৰ্ম বিনাশ হ'বলৈ ধৰিছে। সেয়ে আমাৰ লক্ষ্য হ'ল - মই আত্মা পৰমাত্মাৰ সন্তান। বাকী যদি কোনোৱেই নিজকে ময়েই দেৱতা বুলি ভাবি সেই লক্ষ্যত স্থিত হৈ থাকে তেতিয়া পৰমাত্মাৰ পৰা শক্তি নাপাব আৰু তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ নহ'ব। এতিয়া আমাৰ এয়া সম্পূৰ্ণ জ্ঞান, মই আত্মা পৰমাত্মাৰ সন্তান কৰ্মাতীত হৈ ভৱিষ্যতে গৈ জীৱনমুক্ত দেৱী দেৱতা পদ পাম, এই লক্ষ্যত থাকিলে সেই শক্তি পোৱা যায়। এতিয়া মানুহে বিচাৰে যে আমাক সুখ শান্তি পৱিত্ৰতা লাগে, সেয়া যেতিয়া সম্পূৰ্ণ যোগ হ'ব তেতিয়াই প্ৰাপ্তি হ'ব। বাকী দেৱতা পদ আমাৰ ভৱিষ্যতৰ প্ৰালন্ধ, আমাৰ প্ৰত্যেকৰে পুৰুষাৰ্থ বেলেগ আৰু আমাৰ প্ৰালন্ধও বেলেগ। সেয়ে এই লক্ষ্যও বেলেগ। নিজে এই লক্ষ্য ৰাখিব নালাগে যে মই পৱিত্ৰ আত্মা শেষলৈ পৰমাত্মা হৈ যাম, নহওঁ। কিন্তু আমি পৰমাত্মাৰ লগত যোগ লগাই কৰি পৱিত্ৰ আত্মা হ'ব লাগে, বাকী আত্মাই কোনো পৰমাত্মা নহয়।

2) "এই অবিনাশী জ্ঞানৰ অনেক নাম ৰখা হৈছে"

এই অবিনাশী ঈশ্বৰীয় জ্ঞানৰ অনেক নাম ৰখা হৈছে। কোনোৱে এই জ্ঞানক অমৃত বুলিও কয়, কোনোৱে জ্ঞানক অঞ্জন বুলিও কয়। গুৰুনানকে কৈছিল - জ্ঞান অঞ্জন গুৰুৱে দিলে, কোনোৱে আকৌ জ্ঞানৰ বৰষুণ বুলিও কয় কিয়নো এই জ্ঞানৰ দ্বাৰাই গোটেই সৃষ্টি হৰা-ভৰা হৈ যায়। যিসকল তমোপ্ৰধান মনুষ্য তেওঁলোক সতোগুণী মনুষ্য হৈ যায় আৰু জ্ঞান অঞ্জনেৰে অন্ধকাৰ আঁতৰি যায়। এই জ্ঞানকেই আকৌ অমৃত বুলিও কয় যাৰ দ্বাৰা যিসকল মানুহ পাঁচ বিকাৰৰ জুইত জ্বলি আছে তেওঁলোক শীতল হৈ পৰে। চোৱা, গীতাত পৰমাত্মাই পৰিস্কাৰকৈ কৈছে কামেশ্ব ক্ৰোধেশ্ব তাৰ ভিতৰত প্ৰথম মুখ্য হৈছে কাম, যিটোৱেই হৈছে পাঁচ বিকাৰৰ ভিতৰত মুখ্য বীজ। বীজ হোৱাৰ বাবে আকৌ ক্ৰোধ লোভ মোহ অহংকাৰ আদি বৃক্ষৰ উৎপত্তি হয়, তাৰ দ্বাৰা মানুহৰ বুদ্ধি ভ্ৰষ্ট হৈ যায়। এতিয়া সেই বুদ্ধিতেই জ্ঞানৰ ধাৰণা হয়, যেতিয়া জ্ঞানৰ ধাৰণা বুদ্ধিত সম্পূৰ্ণ হৈ যায় তেতিয়া বিকাৰৰ বীজ নাইকিয়া হৈ যায়। বাকী সন্যাসীসকলেতো ভাৱে বিকাৰক বশ কৰাটো অতি কঠিন কাম। এতিয়া এই জ্ঞান সন্যাসীসকলৰ ওচৰত নায়েই। সেয়ে এনে শিক্ষা কেনেকৈ দিব? কেৱল এনেকৈহে কয় যে মৰ্যাদা ৰক্ষা কৰা। কিন্তু প্ৰকৃত মৰ্যাদা কি আছিল? সেই মৰ্যাদাতো আজিকালি নোহোৱা গৈছে। ক'ত সেই সত্যযুগী, ক্ৰেতাযুগী দেৱী দেৱতাসকলৰ মৰ্যাদা যিয়ে গৃহস্থত থাকি কেনেকৈ নিৰ্বিকাৰী হৈ প্ৰবৃত্তি আছিল। এতিয়া সেই সঁচা মৰ্যাদা ক'তনো আছে? আজিকালিতো ওলোটো বিকাৰ মৰ্যাদা পালন কৰি আছে, ইজনে সিজনক এনেকৈ শিকায় যে মৰ্যাদাত চলিবা। মানুহৰ প্ৰথম কৰ্তব্য কি, সেয়াতো কোনোৱে নাজানে, মাত্ৰ এয়াই প্ৰচাৰ কৰে যে মৰ্যাদাত থাকা, কিন্তু এয়াও নাজানে যে মানুহৰ প্ৰথম মৰ্যাদা কোনটো? **মানুহৰ প্ৰথম মৰ্যাদা হৈছে নিৰ্বিকাৰী হোৱা**, যদি কাৰোবাক এনেকৈ সোধা হয় তুমি এই মৰ্যাদাত আছানে? তেতিয়া কৈ দিয়ে আজিকালি এই কলিযুগী সৃষ্টিত নিৰ্বিকাৰী হোৱাৰ সাহস নাই। এতিয়া মুখেৰে কয় মৰ্যাদাত থাকা, নিৰ্বিকাৰী হোৱা - ইয়াৰ দ্বাৰা কোনেও নিৰ্বিকাৰী হ'ব নোৱাৰে। নিৰ্বিকাৰী হ'বৰ বাবে প্ৰথমে এই জ্ঞান তৰোৱালেৰে এই পাঁচ বিকাৰৰ বীজক নাইকিয়া কৰা তেতিয়াহে বিকৰ্ম ভঙ্গ হ'ব। অচ্ছা। ওঁম শান্তি।

!!ওম শান্তি!!
